

IK BEN DE HEER ONEINDIG DANKBAAR!

“Ik werd geboren in het eilandenrijk van Tonga in Oceanië. Ik ben opgegroeid in een grote familie met zeven kinderen waarvan mijn tweelingbroer en ik de oudsten zijn.

Mijn familie is protestant. Ik ben altijd naar openbare scholen gegaan, maar toen ik negen jaar oud was bracht mijn moeder mij in contact met een katholieke kloosterzuster die mij pianoles zou gaan geven. Bij elke les bracht de zuster mij eerst naar de kapel voor het gebed en daarna naar de les. Zo groeide in mij een sterke wens om de katholieke kerk te leren kennen.

In het jaar 1993 kreeg ik een studiebeurs en reisde ik naar Nieuw Zeeland. Naast de studie begon ik een zoektocht naar verdieping en begrip van het katholieke geloof en wilde ik weten waarom ik mij tot het

religieuze leven aangetrokken voelde.

Op een dag heb ik een tweetal zusters in een grijs habijt gezien tijdens een ontmoeting voor jongeren in de kathedraal in Wellington. Op het moment dat ik hen van dichtbij zag begon mijn hart sneller te kloppen, ik wilde met hen praten.. Ik ging naar hen toe en zij hebben mij op al mijn vragen antwoord gegeven. Na deze ontmoeting wist ik wat mijn levensweg was en ik heb het besluit genomen: ik wil kloosterzuster in de Missie worden.

Het enig probleem: ik was protestant. Ik hoorde dat het onder Katholieken de gewoonte was een

“retraitedag” door te maken en ik besloot dat eveneens te doen. Ik ging naar het klooster van de Zusters Cisterciënzers. Het was een onvergetelijke ervaring en een tijd vol genade van God. Ik wilde God als mijn echte vriend leren kennen en ik heb vrede en moed gevonden en mijn geloof werd versterkt. Na deze dagen van inkeer was ik er zeker van dat de Heer mij riep om hem via het kloosterleven te volgen. Ik ben naar mijn eiland terug gereisd heb mijn plannen met mijn ouders al besproken.

Aanvankelijk beviel mijn idee hen niet; zij waren van mening dat het kloosterleven een zwaar leven is. Maar uiteindelijk respecteerden zij het dat ik mijn hartenwens ging volgen.

In het jaar 1994 heb ik, na een jaar voorbereiding, de sacramenten van de Eucharistie en het Vormsel

uit de handen van Kardinaal Thomas Williams ontvangen. In 1995 kon ik, nu als katholiek, intreden in de congregatie van de Missiezusters van de heilige Petrus Claver, in Wellington Nieuw Zeeland.

In 1996 reisde ik naar Italië om verder te werken aan mijn religieuze vorming. Ik kon zowel mijn geloof als mijn roeping verdiepen.

Ik ben de Heer oneindig dankbaar dat Hij mij in contact heeft gebracht met mensen die mij geholpen hebben Jezus Christus te leren kennen en Hem boven alles lief te hebben.

Mijn eerste gelofte heb ik gedaan in 1999 in Trento.

Eeuwige geloften

„God zij geprezen en verheerlijkt voor altijd“ zong ik vol dankbaarheid uit, „Ik kan de vreugde, die ik nu voel met niets vergelijken. Ik ben er vast van overtuigd dat ik deze stap alleen door de Liefde van God en zijn Barmhartigheid heb kunnen zetten. Ik heb met vrije wil besloten om mijn leven aan God te geven en Hem mijn hele leven te dienen. Ik vertrouw op zijn voorzienigheid die mij beschermt waarheen Hij mij ook zal zenden. Ja, ik stel heel mijn vertrouwen op Hem.

Onze hemelse Vader heeft een plan voor al zijn kinderen: het eeuwige leven. Toen ik dat begreep, ontvlamde er in mij een vuur van Liefde en dankbaarheid. Ja, ik dank God voor zijn leiding in mijn leven.

Mijn ouders en andere familieleden zijn gekomen om samen met mij deze zo belangrijke dag te vieren.

Ik voel in mij de intense behoefte de Heer te bedanken voor het feit dat Hij hen de moed heeft gegeven van zo ver weg te

komen en vervolgens om de familie te bedanken die mijn wens heeft geëerbiedigd om katholiek en kloosterzuster te worden. Dit alles maakt mij werkelijk gelukkig”.

Zr. Losaline, sspc